

РЕШЕНИЕ

№ 74

гр. София, 04.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, второ наказателно отделение, в открито съдебно заседание на деветнадесети януари през две хиляди двадесет и шеста година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ТЕОДОРА СТАМБОЛОВА

ЧЛЕНОВЕ: 1. ПЕТЯ ШИШКОВА

2. ВЕСИСЛАВА ИВАНОВА

при участието на секретаря ИЛИЯНА РАНГЕЛОВА и прокурора АСЯ ПЕТРОВА, след като разгледа докладваното от съдия Иванова н.д. № 1104/25 г., въз основа на закона и доказателствата по делото прие следното:

Производството е по реда на глава XXXIII НПК.

Образувано е по искане за възобновяване на н.о.х.д. № 453/25 г. по описа на Окръжен съд - Пазарджик, депозирано от изрично упълномощения за това защитник на осъдения Т. В. Н..

С искането, подадено на основание чл. 422, ал. 1, т. 5 НПК, се поддържа наличието на предпоставките за възобновяване, визирани в разпоредбата на чл. 348, ал. 1, т. 1 - т. 3 НПК. Изложени са твърдения за допуснати съществени процесуални нарушения, за нарушение на материалния закон, а накрая и за явна несправедливост на наложеното наказание. Отправената претенция е за възобновяване на делото, отмяна на присъдата и връщането му за ново разглеждане, а алтернативно – за изменение на присъдата в полза на осъдения, в това число чрез намаляване на наказанието лишаване от свобода.

В речта си пред ВКС защитникът на осъдения – адвокат Х. Д., поддържа изцяло искането за възобновяване по изложените в него съображения, които преповтаря, акцентирайки върху тезата за допуснат „процесуален хаос“, довел до абсурдния резултат прокуратурата да ползва съответно като свидетели сочените от нея независими съпричинители, срещу които са били водени две отделни вместо едно наказателно производство. В подкрепа на претенцията за връщане на делото за ново разглеждане защитникът се позовава на „сходен“ казус по н.д. № 932/06 на ВКС, второ наказателно отделение. Поддържа и искането, отправено в условията на евентуалност, за намаляване на наложеното наказание.

В правото си на лична защита осъденият Н. заявява, че е съгласен с казаното от адвоката му.

Представителят на прокуратурата определя искането като неоснователно и пледира за оставянето му без уважение. Намира, че са били налице всички предпоставки за провеждането на съкратеното съдебно следствие, поради което счита, че съдът не е допуснал никакви процесуални нарушения. Прокурорът изтъква, че суверенната преценка на наблюдаващия прокурор да води две отделни наказателни производства не е подлежала на ревизия от съда, тъй като е предоставена на решаващия в досъдебното производство орган. Отделно от това определя и като правилен този подход заради принципната невъзможност едно

лице да има качеството едновременно на подсъдим и пострадал в рамките на едно наказателно производство. Държавният обвинител оспорва и останалите, заявени в искането процесуални нарушения, настоявайки, че не е нарушена разпоредбата на чл. 118 НПК с ползването на показанията на свидетелите А. Х. и Г. В., както и че правилно съдът се е основал на показанията на свидетеля Д. М., събрани по воденото по това дело досъдебно производство, а не по друго, чийто погрешно посочен в протокола за разпита номер се дължи на техническа грешка.

В предоставената му последна дума осъденият Н. моли за уважаване на искането.

След като прецени изложените в искането доводи, заявените основания за възобновяване и становищата на страните, Върховният касационен съд прие следното:

Искането е допустимо – подадено е от процесуалнолегитимирана страна, в рамките на предвидения 6 - месечен срок от влизане в сила на осъдителен акт, подлежащ на проверка за възобновяване като включен кръга на тези по чл. 422, ал. 1, т. 5 НПК.

Разгледано по същество обаче се явява само частично основателно.

С присъда № 18 от 4 юли 2025 г., постановена по н.о.х.д. № 453/25 г. по описа на Окръжен съд – Пазарджик, Т. В. Н. е признат за виновен в извършване на престъпление и осъден на основание чл. 343, ал. 4, вр. ал. 3, б. „б“, вр. ал. 1, б. „в“, вр. чл. 342, ал. 1 НК, вр. чл. 54 и чл. 58а НК на лишаване от свобода за срок от десет години при първоначален общ режим на изтърпяване на наказанието. На основание чл. 59, ал. 1, т. 1, вр. ал. 2 НК от определеното за изтърпяване наказание е приспаднато времето, през което осъденият е бил задържан.

Делото е разгледано от окръжния съд по реда на съкратеното съдебно следствие, визиран в чл. 372, ал. 4, вр. чл. 371, т. 2 НПК, след като съдът е постановил определение, че при постановяване на присъдата ще ползва направеното от подсъдимия самопризнание без да събира доказателства за фактите, изнесени в обстоятелствената част на обвинителния акт.

По оплакването за допуснати съществени процесуални нарушения

То следва да бъде разгледано с предимство, доколкото евентуалната му основателност би оставила без предмет обсъждането на останалите две касационни основания, тъй като би обусловила връщането на делото за ново разглеждане. Такова впрочем е и желаното от искателя развитие на процедурата, но ВКС не намира основания за удовлетворяването на тази претенция.

Подробно развитите съображения в аргументиране на тезата за допуснати съществени процесуални нарушения се свеждат в крайна сметка до твърдението, че окръжният съд е разгледал делото по диференцираната процедура без да са били налице основанията за провеждането ѝ. В тази насока са изложени разсъждения в две направления. Първото е за заобикаляне на закона чрез образуването и провеждането на отделно наказателно производство срещу Р. С. Г., който е пострадал от произшествието, но е и сочен като независим съпричинител на същото във внесения срещу него обвинителен акт по н.о.х.д. № 458/25 г. Поддържа се, че след като в обвинителния акт по разглежданото тук дело е било отбелязано изрично, че Р. Г. е предоставил автомобила си на неспособния и в пияно състояние водач Т. Н., за което срещу него било образувано друго досъдебно производство (д.п. № 113/25 г.), окръжният съд следвало да прецени дали обособяването на две отделни производства по една и съща фактология било законосъобразно и дали това не било довело до процесуален хаос. От твърдението на защитника, че осъденият Н. и пострадалият Р. Г. е следвало да бъдат съпроцесници в едно производство, е изведено и заключението за заобикалянето на

задължително процедурно изискване за провеждането на съкратено съдебно следствие - необходимото съгласие на всеки от подсъдимите.

Второто направление в съжденията се свежда по същината си до твърдение, че контролираният съд е одобрил голословно самопризнание на осъдения, по-точно – такова, което не се явявало подкрепено от годни доказателствени средства. Изложени са конкретни оплаквания, чието отделно обсъждане намира своето място по-нататък в изложението.

Още в самото начало следва да се отбележи принципната неудачност на подход, с който се дири резултат по отмяна на съдебния акт с твърдени нарушения, които дефинитивно не са от естество и разбираемо не са довели до ограничаване на процесуалните права на осъдения. Твърдението за заобикалянето на закона чрез липсващо съгласие на Р. Г. (безусловно нужно, ако той бе съпроцесник по това дело) за провеждане на съкратено съдебно следствие, от което е пожелал изрично да се ползва осъденият Н., по правило не може да ограничи и понаятно не накрънява процесуалните права на последния. Това е самодостатъчно основание за отхвърлянето на този довод, но касационният състав приема за необходимо да допълни съображенията си в отговор на поставената в искането проблематика. Решението за образуването и развитието на две отделни наказателни производства срещу сочените от държавното обвинение извършител и независим съпричинител е изцяло в дискрецията на прокурора, който е господар на досъдебното производство (*dominus litis*). Стабилното и безпротиворечиво изясняване на обстоятелствата, касаещи твърдяното участие на двама различни обвиняеми/подсъдими, сочени за независими съпричинители, не е непременно оптимално постижимо в едно наказателно производство. За разлика от съучастието, обемащо единна фактология и налагащо обследването ѝ в едно производство, независимото съпричинителство има за предмет изясняването на различни факти, касаещи поведението на дейците, а в случая и резултата (Р. Г. не може да бъде държан отговорен за причиняването на собствената си телесна повреда; приписаното нему престъпление не е същото като това на осъдения Н., отговорен, освен за смъртоносният резултат на повече от едно лице, и за причиненото на Г. телесно увреждане).

Процесният казус съвсем не разкрива засягане на процесуалното положение на осъдения Н. в аспекта на гарантираните му процедурни права. Хипотетичната липса на съгласие на възможния съпроцесник Р. Г., невключен в това процесуално качество в наказателното дело, е онова, което би могло да доведе до препятстване на предоставената от закона възможност на осъдения Т. Н. да поиска разглеждане на делото по реда на диференцираната процедура, гарантираща му по-благоприятно санкциониране в случай на осъждане. Очевидно е следователно, че неучастието на Р. Г. като съподсъдим, освен че не е било задължително, не е довело до никакво нарушение на правата на Т. Н., чието искане за разглеждане на делото при условията на чл. 371, т. 2 НПК е било удовлетворено.

Не се е стигнало до абсурд и не са накрънени правата на осъдения и с отворената възможност, неизползвана от Р. Г., той да участва като частен обвинител и/или граждански ищец в процесното производство. Така е, защото той не би бил лишен от тази възможност дори и в случай на провеждане на едно общо наказателно производство. В съдебната практика е застъпено и схващане, че „Ако един подсъдим е претърпял вреди от различно престъпление, за което в същото (курсив - ВКС) съдебно производство е внесено за разглеждане обвинение срещу друг подсъдим, първият може да участва в наказателния процес и като частен обвинител и/или граждански ищец по това обвинение, дори и когато е независим съпричинител на вредите. Съчетанието на горепосочените процесуални качества в едно и също лице е недопустимо при съучастие“ (Решение № 332 от 03.05.2004 г.

по н. д. № 1037/2003 г., трето н. о. на ВКС; публикувано: Бюлетин на ВКС, кн. 1 от 2004 г.).

Решението по н.д. № 932/06 на ВКС, второ наказателно отделение, на което се позовава защитата, съвсем не касае сходен казус, не ползва поддържаната от нея теза и не е в противоречие с изложените дотук съображения от настоящия съдебен състав. Процесуалната проблематика, разгледана в сочения съдебен акт, е напълно различна - касае се за съучастници, част от които са били издирени в различни времеви периоди, и за възникнали други процесуални усложнения, нито едно от които не може да бъде отнесено до разглеждания сега случай.

Що се отнася до пространните съображения, свързани със свидетелското качество на Р. Г. в това дело, те по същество се отнасят до твърдяната негодност на доказателствените източници, въз основа на които решаващият съд е приел за подкрепено направеното от Н. самопризнание на описаните в обвинителния акт факти. С искането за възобновяване се оспорва възможността Р. Г. да е свидетел по делото, аргументирана с развитата по-напред теза за неправилното образуване на отделно дело срещу него. Така, като се твърди, че той трябвало да бъде обвиняем, а сетне подсъдим, се отрича изцяло допустимостта му като свидетел. С оглед обсъденото вече в тази връзка, ВКС определя като неоснователно това оплакване. Р. Г. не е бил обвиняем по воденото срещу Н. досъдебно производство, разпитан е още в деня на произшествието, преди привличането на Т. Н. в качеството му на обвиняем, и след надлежно предупреждение, че има право да не се самоуличава в извършване на престъпление. Не е налице никоя от хипотезите, визирани в чл. 118 НПК, пречещаща разпита на пострадалия Р. Г. като свидетел. Съвсем отделен е въпросът за оценката на свидетелството му на фона на обстоятелството, че срещу него се води друго наказателно производство за същото произшествие. Но предвид процедурата, по която е протекло производството по настоящото дело, не се е налагало решаващият съд да анализира показанията с оглед сочената тяхна специфика. При направено от подсъдимия самопризнание на фактите единственото задължение на съда, освободен от ангажимент да процедира по реда на чл. 305, ал. 3, предл. 2. НПК, е да прецени дали има доказателства, подкрепящи самопризнанието. При това съвсем не е нужно абсолютно всички събрани доказателства да са в полза на същото. Както е посочено в т. 4 от Тълкувателно решение № 1 от 06.04.2009 г. по тълк. д. № 1/2008 г., ОСНК на ВКС, „Изискуемата от закона подкрепа на направеното самопризнание от приобщения доказателствен материал не следва да се абсолютизира и отъждествява с необходимост от изключителна еднопосочност на доказателствените източници и пълна съответност на всички инкорпорирани чрез тях фактически данни, което практически е невъзможно или трудно достижимо. Необходимо и достатъчно условие за приложението на диференцираната процедура по чл. 371, т. 2 НПК е надлежно приобщените и проверените гласни, писмени и веществени доказателства убедително да потвърждават признатите от подсъдимия факти.“ Отбелязването е наложително, за да се подчертае, че дори показанията на Р. Г. да бяха недопустими, предвид обилието на други годни доказателствени материали самопризнанието на осъдения Н. не е голословно, а е надеждно подкрепено от тях.

По идентичен на горния начин следва да се отговори и на възражението за показанията на свидетеля Д. М., ползвани от окръжния съд като подкрепящи самопризнанието на Т. Н.. Фактологично вярно е, че в протокола за разпит на този свидетел е отразено провеждането му по д.п. № 113/25 г., а не по воденото по настоящото дело д.п. № 112/25 г. Протоколът за разпит е предшестван от постановление на разследващия полицай за възлагане на действия за разследване по делегация по д.п. № 112/25 г., а не по друго дело. Ето защо виждането на

прокурора, изразено в пренията пред ВКС, че в протокола за разпит е допусната техническа грешка поначало би могло да бъде споделено, но точно в разглеждания случай – не. И това е така, защото в самия обвинителен акт е отразено, че срещу Р. Г. е образувано д.п. № 113/25 г., което пък не изключва вероятността по него също да са провеждани разпити по делегация и свидетелят М. да е бил разпитан именно по онова производство. Затова ВКС намира, че окръжният съд неправилно е включил в доказателствената маса, подкрепяща направеното самопризнание, и тези показания, но не счита това за съществен порок заради изложеното вече относно наличието на достатъчно други доказателства. В допълнение – дадените от М. сведения поначало касаят не обстоятелства, свързани със самото произшествие и водачеството на автомобила, а основно употребата на алкохол преди произшествието, за който факт има много други доказателства.

С основание и в съответствие с процесуалния закон окръжният съд е ползвал показанията на свидетелите А. Х. и Г. В.. Те са били първите, отзовали се на сигнала служители, възприели са непосредствено обстоятелствата на местопроизшествието, за чието запазване са взели мерки, проверили са самоличността на оцелелите в него Т. Н. и Р. Г., лично са усетили разнеслия се и от двамата силен мирис на алкохол, а свидетелят В. е извършил и проверка с техническо средство за употреба на алкохол. В тази част разказът им е на свидетели очевидци. Възпроизведеното от двамата свидетели за еднопосочно споделеното им от осъдения Н. и от свидетеля Г., че първият от тях бил управлявал автомобила, не е информация, добита в резултат на разузнавателна беседа по смисъла на Закона за министерството на вътрешните работи (чл. 8 - чл. 10). Служителите автоконтрольори към Пътна полиция, каквито са двамата свидетели, не провеждат оперативно-издирвателна дейност, а казано най-общо, осъществяват дейност, свързана с пътната безопасност. При това към момента, в който свидетелите Х. и В. са се отзовали на сигнала за произшествието и са посетили мястото, обстоятелствата относно настъпването на пътната катастрофа са били все още напълно неизвестни и не е била ясна първопричината. Съвсем отделен, но не без значение, е въпросът, че производните доказателства за авторството на управлението на автомобила, намират пълна подкрепа в първичните за този факт – в обясненията на обвиняемия в досъдебното производство и в показанията на свидетеля Р. Г. е заявено еднопосочно и еднозначно, че именно осъденият Н. е шофирал автомобила.

Несподеляемо е изразеното защитно становище за ненадлежно назначаване на химическите и медицински експертизи, а оттук и за тяхната процесуална негодност. То е разгърнато на базата на твърдението, че след като в постановленията за назначаване не експертизите не са посочени конкретно имената на вещите лица, то последните не са били надлежно назначени. И тук защитата реферира неудачно към съдебен акт (Решение № 198 от 7 юли 2017 г. по н.д. № 363/17 г. на ВКС, второ наказателно отделение), който третира съвсем различна ситуация, а именно такава, в която няма постановление за назначаване, а единствено отправено запитване до директора на дружество за посочване на лица, притежаващи компетентност за изготвянето на нужното заключение. В разглеждания сега случай разследващият орган е назначил вещи лица, съответно химик при СХЛ – МБАЛ и медик от отдел „Съдебна медицина“, които да бъдат определени от ръководителя на институциите, в които работят експертите. Няма съмнение, следователно, че определените са специалисти в съответните области и годни да отговорят съобразно своята компетентност на поставените на експертизата задачи.

Що се отнася до възраженията, касаещи съдържанието на автотехническата експертиза и твърденията, че с нея не били изследвани различни възможности, касационната инстанция не намира, че следва да ги обсъжда, припомняйки, че при разглеждането на делото по реда на диференцираната процедура в приложената в случая нейна разновидност, подсъдимият сам се отказва от оспорване на изложената фактология и събиране на доказателства, несъвместими с нея. Вж. и разяснения в т. 8 на цитираното по-напред тълкувателно решение, в това число в т. 8.1 – „(...) Когато подсъдимото лице по своя воля е създадо предпоставки за разглеждане на делото по специалния процесуален ред, отказвайки се от участие в състезателно производство за събиране и проверка на доказателствата, и съкратеното съдебно следствие е било допуснато и проведено законосъобразно, компромисът между обвинението и защитата е реализиран в интерес на обществото. В тази процесуална ситуация, постигайки по-благоприятно материално-правно третиране, подсъдимият е длъжен да понесе и съответните тежести. Той доброволно и съзнателно сам се е лишил от процесуалната възможност да релевира обстоятелства, оспорващи фактическото обвинение и да претендира обезпечаването им чрез доказателствени искания.“

С основание е изтъкнатото в искането, че при провеждане на съкратеното съдебно следствие по реда на чл. 371, т. 2 НПК съдът не може да приема за недоказани факти, които са отразени в обстоятелствената част на обвинителния акт. Факт е, че окръжният съд неправилно, в разрез с това положение, е приел за недоказан поводът (да си допият), по който осъденият и приятелят му решили да пътуват до [населено място]. Като се изключи, че това разрешение поначало не е в ущърб на осъдения, което пък определя като неуместно повдигането на въпроса от страна на защитата, по-важно е разяснението, че този порок в дейността на съда не може да се дефинира като съществен. В конкретната хипотеза поводът за предприетото от Н. и Г. пътуване не се вписва както в съставомерната фактология, така и в каквато и да е значима за вярното решаване на делото.

Касационният съд определя като ирелевантни за настоящото обсъждане всички разсъждения, касаещи бъдещото процесуално качество на осъдения Н. като свидетел по делото, водено срещу Р. Г.. Те са без отношение към настоящия предмет на дължимото произнасяне по искането за възобновяване.

Неоснователно е и заявеното за липса на мотиви, тъй като от съдържанието на същите се установява изпълнението на задължението на съда да мотивира волята си по ясен и безпротиворечив начин, формирайки недвусмислено становище по решенията с присъдата въпроси.

В заключение от изложеното дотук се обосновава, че не е налице касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК, с оглед на което следва да се обсъдят доводите за останалите.

По оплакванията за нарушение на материалния закон

Фактите са субсумирани правилно под възприетата от съда правна квалификация, а оплакването за обратното е неоснователно.

При обсъждането на този довод касационната инстанция фокусира вниманието си само върху възражението, което обективно може да се подведе под рубриката за нарушение на материалния закон и не коментира всички онези, свързани с претендирана недоказаност на съставомерни факти и представляващи твърдения за необоснованост на съдебния акт. Необосноваността не е предвидена от закона като касационно, респективно – възобновително основание.

На обсъждане подлежи заявеното, че случаят неправилно е дефиниран като особено тежък, тъй като личността на осъдения не разкривала изключително

висока степен на обществена опасност, каквато несъмнено се изисква за квалифицирането на случая като такъв.

ВКС не намира основания за интервенция във възприетата от контролираната инстанция квалификация на случая като особено тежък. Отчетено е, че деянието е осъществено при едновременното наличие на три по-тежко квалифициращи го признака, като за два от тях са надхвърлени минималните предпоставки за реализирането им – причинена е била смърт на повече от едно лице и телесна повреда на друго, а алкохолната концентрация е била значително, четирикратно над 0,5 промила, нужни за дефинирането на състоянието като „пияно“. Съобразено е предшестващото произшествието управление в продължение на 58 км по магистрален път, по време на което са били застрашени и поставени в опасност немалко участници в интензивния трафик на движението. Обсъдено е и естеството на допуснатото нарушение на правилата за движение. Същевременно са взети предвид данните за личността на осъдения като неспособен водач на МПС в контекста на преценката за неговата изключително висока степен на обществена опасност в това отношение. Така окръжният съд е анализирал данните от справката за санкциониране на Н. по административен ред. Като е взел под внимание, че осъденият е бил наказван за това, че е управлявал без правоспособност, за което е била приложена и принудителна административна мярка, че е глобяван още два пъти, вкл. за управление с превишена скорост (и то в страната, извън София) и че последното му санкциониране е било само месец преди процесното престъпление, съдът е заключил, че осъденият се е оформил като личност, която трайно и грубо не зачита правилата за движение. В тази светлина е разгледал и безразсъдно предприетото до друг град пътуване по магистрален път след продължителната употреба на „твърд“ алкохол.

По оплакванията за явна несправедливост на наложеното наказание

ВКС го намира за основателно, тъй като определя за резонна забележката, че като отегчаващи обстоятелства са третираны някои, отчетени за квалификацията на случая като особено тежък.

Без съмнение добрите характеристични данни, чистото съдебно минало на осъдения, трудовата му и семейна ангажираност и изразеното искрено съжаление са фактори със смекчаващ отговорността на Н. характер, тъй като те са с позитивно значение за личността на дееца. Същите са отчетени в пълнота от окръжния съд, който обаче е допуснал известно смесване, интерпретирайки някои от значимите за особената тежест на случая обстоятелства като такива, които отегчават наказателната отговорност на осъдения.

Движението по магистралния път и създадената за останалите участници опасност в него са били преценени като релевантни за квалификацията на случая като особено тежък, поради което неправилно са ценени още веднъж, макар и на фона на превишената скорост от 181 км/ч., но вече със значение на отегчаващи обстоятелства.

ВКС се съгласява, че поставянето в потенциална опасност на живота на хората от двата тира, в които се е блъснал автомобилът със загиналите след първия удар, причинените щети по четири превозни средства и причинените леки (извън съставомерната средна) телесни повреди на Р. Г., които не са възприети с отношение към квалификацията, са обстоятелства, утежняващи стореното от дееца.

С внасянето на предните корекции се налага извод, че отмереното при баланс на отегчаващите и смекчаващите обстоятелства наказание се явява явно несправедливо. То следва да бъде намалено в размер, по-близък до минималния, а не в средния, както е приел окръжният съд. Към инкриминираната дата – 29 март

2025 г., предвиденото наказание е било лишаване от свобода от десет до двадесет години. Актуалният закон (изменението с ДВ, бр. 61/25 е в сила от 29 юли 2025 г.) предвижда по-тежко наказание – от петнадесет до двадесет години лишаване от свобода, поради което и с оглед разпоредбата на чл. 2, ал. 2 НК като по-благоприятен намира приложението предходният, съобразно който се е произнесъл и окръжният съд.

ВКС счита за справедливо да намали определената от проверяваната инстанция санкция от петнадесет на дванадесет години лишаване от свобода, чийто окончателен размер след редуцирането му с една трета следва да бъде фиксиран на осем години лишаване от свобода. Не се налага изменение на определения режим, той следва да остане общ и при така намаленото наказание съобразно чл. 57, ал. 1 т. 3 ЗИНЗС.

В обобщение на изложеното, Върховният касационен съд на Република България, второ наказателно отделение намери, че искането за възобновяване е основателно само в частта за намаляване на наказанието поради явната му несправедливост, поради което и на основание чл. 425, ал. 1, т. 4 НПК

Р Е Ш И:

ИЗМЕНЯ по реда на възобновяването присъда № 18 от 4 юли 2025 г., постановена по н.о.х.д. № 453/25 г. по описа на Окръжен съд – Пазарджик, като намалява наложеното на Т. В. Н. наказание на лишаване от свобода за срок от осем години.

ОСТАВЯ В СИЛА присъдата в останалата ѝ част.

Решението е окончателно.

Председател:

Членове: 1.

2.